

Necib (Mehmet Rauf'un "Eylül" adlı Romanı) Duygusal

Karakter Süreyya'nın halasının oğlu olan Necib, Batılı tarzda yetişmiş, dönemine göre eğitilmiş sayılabilecek, hareketli ve renkli fakat bir o kadar da sıkılgan bir kişiliktir. İstemediği olsa kuzeninin karısı Suad'a âşık olur. Önceleri gençliği ve yakışıklılığı sayesinde pek çok kadınla evlilik dışı ilişki kurmuş olan Necib, kadın erkek ilişkileri konusunda deneyimli olması evlilikten kaçmasına neden olur. Özgürlüğe, gezmeye, eğlenmeye alışmış birisidir. Geleneksel yaşamın çizgilerine karşı durur. Hayatında her ne kadar her zevki tatmış olsa da aşka hasret kalan yanı arzularını hep canlı tutar. Kendi yaşamını ahlaki değerlerin üzerinde gören Necib için her ne kadar yasak aşktan yana vicdanı rahat olmasa da hayatta her şeyin boş olduğunu düşünerek yaşadığı durumdan olabildiğince zevk almaya bakar. Anı yaşayarak mutlu olmaya bakan, serbest, rahat ve aylak biridir. Sonunda da geride kalanları düşünmeksizin öleceğini bile bile çılgınlık ederek yangına Suad'ı kurtarmaya girer, fakat kurtulamaz.

Aktiviteler Gezmeyi eğlenmeyi çok seven Necib'in hayatında Beyoğlu sokaklarının yeri ayrıdır. Sanatla ilgilenen karakter piyano çalma konusunda oldukça meziyetlidir. Müziğe karşı büyük ilgisi vardır. Düşünmeyi, sohbeti, eğlenmeyi ve eğlendirmeyi sever. Hatta çevresindeki insanlar Necib yokken daha da sıkılgan bir havaya girerler.

ÖRNEK ANILAR

Sıkılgan Köşkün diğer üyeleri kadar sıkılan Necib, bezik oynama teklifini geri çevirmez. Lakin oyundan dahi hemen sıkılıp çekilen Hacer'in oyun kâğıtlarını itip uyumaya gitmesinin ardından kadına hak verir ve o da sıkıldığını belirtir. Beyoğlu'ndan tanıdığı hareketli gece hayatının eğlencelerini ara sıra geldiği köşkte bulamayınca Necib de gitme kararını açıklar: "Burada oturup da insan yine neşesini muhafaza edebilmek için sizin gibi olmalı. On gün kalmak kararıyla gelmişim, galiba yarın ilk trenle kaçacağım.. Burada nasıl hayat geçiriyorsunuz bilmem ki!.. Zorla insan cehenneme girer mi?" Fakat gitmesinden kısa bir süre sonra Necib, Beyoğlu eğlencelerinden de sıkılarak nasıl böyle bir hayatı sevdiğine anlam veremeyip yalıza geri döner.

Karamsar Bekar yaşantısı içinde gönülünce gezip eğlenmiş ve sayısız kadınla birlikte olmuş Necib, Suad'a olan tutkusunu bir yandan içinde tutmaya çalışsa da onun beş yıldır Süreyya'ya olan sadakati ve mutlulukları karşısında umudunu kolayca yitirir: "Ve Necib son dakikalarda garip bir hüznün içine gömülerek bu mutlu karı kocaya bakıyor, "Eğer evli olmak bu ise..." hiç fena bir şey olmadığını görüyordu. Fakat bu evliliğin nasıl özel şartlar, tesadüflerle gerçekleştiğini düşünerek birçok kötü evlilikleri göz önüne getiriyor, kendi kendisine "Mümkün değil, mümkün değil! Böyle bir geleceğe kavuşamayacağını, bu kadar uygun bir kadına mümkün değil ulaşamayacağını, mahrum ve zelil hayatını ihtiyarlığa kadar böyle yalnız ve mutsuz" sürükleyeceğini kuruyordu."

Kıskanç Süreyya ve Suad arasındaki karı koca ilişkisi, yakınlıkları, birinin küçük bir isteği için öbürünün canını verecek derecede olan büyük telaşı, mutlulukları Necib'in kıskançlık duygusunu kabartır: "Bir gün gelip de bu hayatı bırakmak, her şeyi bırakmak zorunluluğu hayalinde belirince, Suad'sız kalırsa ne olacağını o kadar acı bir öksüzlükle hissetti ki, perişan oldu. Başını çevirip renkli fanila giysileri içinde temiz ve güzel gördüğü Süreyya'ya bakarak, zehirli bir kıskançlıkla "Ve bu adam onun sahibi, ölünceye kadar onunla birlikte kalacak, onunla kalacak..." diye öldü."

Meraklı Necib geçmişte yaşadığı ihanetler ve kadınların kendisine söylediği yalanlardan ve iğrençliklerden dersini aldığı için Süreyya ve Suad arasındaki mutluluğu da her an sorgular. Onların her davranışlarının altında bir açık arayarak ilişkilerini merak eder: "Ve birden, kendisinde daima var olan tahlil şüphesi ile bu huzurun da derinliklerine girip hakikati görmek merakına düştü; elbette bunların da göründükleri kadar mutlu olmadıklarını, Suad'ın da aslında bu kadar kusursuz bulunmadığını tekrar etmeye başladı. Kendisinin bunların karşısındaki hayran vaziyetini pek gülünç buluyordu, işin karşıdan böyle göründüğünü, esasen kim bilir neden ibaret olduğunu söylerken niçin hiçbir kusur belirtisinin kendi gözüne isabet etmediğini soruyordu."

Değişken Necib'in kadınlara duyduğu güvensizlik ve öfke Suad'ı tanıdıkça farklı bir hal alır zamanla çok mutlu olan Suad'ın Süreyya'ya olan bağlılığını gördükçe çok öfkeli hale gelerek kendine pay çıkarmaya çalışır. Hayattan öylesine zevk alan bir adam olarak kaygılı hallerine kendisi de şaşırır: "Fakat bu mutluluk ve içtenlik içinde bütün eğilimleri, alışkanlıkları kayboluyor, hayatını; karanlık, hain, kötü hayatını unutuyor, hıncını, bezginliğini hissetmeden değişerek başka iyi bir adam oluyor ve sonra bunu fark ederek şaşırıyordu. "Ah, insanlar, şu insan yüreği, yüz bin anlamlı bir bilmece... içinden çıkmak mümkün değil!" diyordu."

Vicdanlı Ahlaki yapı itibarı ile kuzeninin karısına aşk dolu gözlerle bakıp, Suad'ın masumiyetine, tenine, ruhuna tamamen sahip olmak istese de vicdani yanı hep kendisine geri durmasını söyler. Hatta çoğu zaman onunla ilgili düşündüğü hayallerden ötürü bile kendisine kızar: "Kendinden korktuğu, ruhunun karanlığından ürkek bir tiksinti duyduğu zamanlar: "Ah ne kirli bir muammayım!" diyerek kendindeki bu iki ruhu, bu bazen

hep mavi ve saf, fakat çoğunlukla böyle kanlı, murdar maneviyatları düşünür, daimi bir ses olmak üzere içinden kendine "Canavar!" diye hitap eden bir vicdan bulurdu."

Güvensiz Kadınlara güveni kırılan Necip, çok kere aldatıldığı, yalan vaatlere kandığı için kendine kızar ve bu nedenle de evlenmek konusunda geri kalmayı tercih eder. Kadınları Suad'ı tanıyana kadar zevki için kullanan Necip, zamanla Suad gibi bir kadınla evlenebileceğini düşünse de kimi zaman ona bile güvenemez: "Ve bu da yetti; bir anda, o zaman bir saniyede eski Necib, şüpheli, asabi, karanlık Necib, yeniden uyandı; kadınlardan öyle hainliklerle öyle aldatılmış, bazılarını o kadar küçümseyerek aldatmıştı ki, şimdi yüreğine bir yılan girmiş, Suad'dan başka hangi kadın olsa şüphe edecek bir yetenek kazanmıştı. Hatta ona bile, benliğini şüpheye bırakmaktaki alışkanlık ve şüpheye olan eğilimiyle, Suad için bile kendi kendisine, "Sakın..." diyordu."

Arzulu Kendisi ile ilgili beklentiler konusunda hep ertelemiş olan karakterin Suad'ta bulduğu ruhsal uyum giderek onun Süreyya ile olan evliliğine daha çok özenmesine ve Suad'ı her ne kadar yanlış olduğunu bilse de daha çok arzulamasına neden olur: "Ah, ne kadar seviyor!" diye düşündü ve yüreği sıkıldı; çünkü, kendisinin böyle bir karısı olsa bile Süreyya gibi sevebileceğini bilebilir miydi? Ve bir söz sırası düşünce ona söyledi, hep evlenme hakkındaki düşüncelerini anlattı. Suad'a kendisinden, onun kendisine nasıl bir ilâç, nasıl bir yürek gücü olduğundan söz etmek, "Peki, evleneceğim, ama bana sizin gibi, kendiniz gibi birini bulunuz." demek istiyordu."

Çılgın Ruhen delicesine aşkı tattığı, sevdiği onda başka tutkuları hissettiği, diğer kadınlardan ayırt edebildiği, delicesine sevdiği Suad'ı yangın olduğunda büyük telaşa kapılarak hiç tereddütsüz, kendini öldürmek pahasına ateşlerin arasına atar: "Fakat ses, korkunç bir çatırtıyla boğuldu, bir fırından fişkırان alev gibi yakarak, eriterek saldıran duman içinde, önce bir saniye, ikisi de tereddüt ettiler, fakat sonra Süreyya, Necib'in dehşetle haykırarak içeri atıldığını gördü; "Necib!" diye koşmak istedi; fakat dehşetli bir çatırtıyla tavanın yıkılıp, oda kapısının ateş içinde kaybolduğunu görerek deli gibi döndü..."